

**Brev från Selma
Lagerlöf till
Valborg Olander:
1921-1924 : Ep. L
45 - 44**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

National Library
of Sweden

Mårbacka, Lunn 9/5 1922.

Skära vännen min!

Undertecknad hade fått kallelse att
infinna mig på Rikslads Fornminnesför-
enings årsammanträde den ättoude
maj kl. 12 och undertecknad beslöt att
fara skuru med den största motvilja,
därför att jag kände på mig, att det kunde
var lämpligt visa mig en gång i den stora
stadern.

Alltså steg jag upp kl. 5 igår morse att

för till stationen med fröken Luudgreen,
som har åkniugodille liksom alla på
det här på landsbygden. Bägglaget var
något rationär och värdet klarnade lång-
samt till saligt och vackert. - När jag
kom till Karlstad, ^{nr. 10} tag jag bil till stadska-
tellet och bad om rum där för några
timmar. Det fick jag, men mycket un-
kelt, ett par trappor upp. Jag tänkte
färdigt ringa till min gamla vän Emma
Björnlund och bebjuda henne komma och äta
frukost med mig, men så stod hon inte
i katalogen. Däremot ringde jag till
Överstimmerne Lejochepärd och frågade
om jag fick komma och tacka för
bjudningen i vintras. Ja, jag var så

välkommen. Jag åt en enkel frukost
och därpå i bil till Överstemmes, som bor
på en gammal herrgård kallad *Sandträcken*,
alldeles nära för resten. Överstimmerne
var en ståtlig dam och hade ett präkligt
hus, det blev ett mycket vänligt mottagande.
Vi tittade på hennes gamla saker och hon
bjöd till och med på middag. ^{Jag sade nej.} Jag frågade om
hon kände Emma Björnlund, vars namn var
längtannt. Ja, hon badde 2 minuter där-
ifrån och hon skickade sin son efter henne.
Men man skall aldrig röka barndoms-
vännen. Jag misades henne som en val-
ker lång, ståtlig flicka. Nu var hon
en liten, fattig gammal, rätt fattigt klädd
och talade det enklaste Karlstads-mål.

Det var ängsligt. — Emellertid hade tö-
den gått framemot talen. Jag för till samm-
manträdet i bankklubben, närvarande
av 15 styrelsemedlemmar varo Bankdirek-
tör Sandvall, Kapten Dieglar, Assessor Steinas
artister Fjæstad och jag. Men förenin-
gen hade utmärkta finanser 173 000 Kr.
dens mål var att bygga ett läsemuseum.

Fjæstad frågade om han icke fick köra
hem mig i bil, men jag tordes icke
fär vägnas slätthets skull. Det resa-
nerades en del på mötet. Och det tog slut
framemot 1. Sedan gick jag till lands-
hövdingens och där hade jag riktigt

9.5. 1922

trevligt. Själva var han sjuk, men fru
var så glad åt mig, och vi kände rik-
tig sympati för varandra. Mitt under
besöket kom Anna Dackelström^o kärlek-
vis på besök. Hon var sig underbart
lik. Vi hade ju också mycket att språka
om.

Ja, nu har jag glömt förtälja, att
man på stadshotellet på något sätt hade
upptäckt vem jag var. Jag blev ner-
flyttad i ett storsant rum, fick en
rosenbukett och blev bjord på en
bitter genom studien av värdes sam-
hette Odeén. Fruen & till & äkte han
o f. d. skolfröstandarinnan (i Kristinehamn?)

och jag runt Karlstad, tillade
på alla förändringar, och sågo
på gammalt och nytt. Det var
rätt roligt. Mannen hade varit ute
i Schweiz och lärt yrket. Hans far
hade ägt hotellet före honom. Pris
kl. 3 sat jag vid middagen på hotellet,
så uppvaktad av kyporna och beskadad
av publikens sauer någonsin. Lyck-
ligtvis hade jag lett Emma Davidsson
komma och äta middag med mig.
Därpå skötades jag ner av Odén,
och vid ståtiancer såkade jag Fru
Björvalund med sin. Landshövding-
skan med rosor, Nils och derra-
tan hela Bärmlunds regemente,

samt skulle fara till till på en
lite till fältmanöver. Stätt och jämt,
att en civil människa fick plats.
Mitt emot mig i Kapell sitta två
unga officerare, den ena tyckte jag
att jag kände, men kunde förstås
inte komma på namnet. Emellertid
kallade jag honom snart för döjtnant,
frågade efter Nils Holgerström, som
han inte kände, och fördes ättligen
på den tanken, att jag gjorde något
dumt, så att jag teg. Han steg då
opp, gick in i en annan Kapell och
när han kom tillbaka sade han,

men. *Die Sonne*
vi makt gånge. Du artar jag vilje
lita på att du artar mig. Det för
jag för mig att du artar mig. Jag har varit

Jag är Kaptein Collet, Fröken Lagerlöf
känner mest inte igen mig. Han var
ute med en general för att inspektera
värnslänningarna. Det var bra
dund av mig, att jag inte såg, att han
var från generalstabben, men han hade
en likadant lång grå kappa som alla
andra. I början hade han nog inte
heller känt igen mig. Han skulle till
Falun, du för konstade hälsningar från
mig genom honom. Det var sista
avsnittet, men var det inte många
upplevelser på en dag? Nu har jag i
alla fall visat mig i Karlstad och du
behöver jag väl inte fara dit på
ett par år. Du för lov att läsa
upp detta för Berda.